

De Monnik

De eerste 10 afleveringen van de monnik zoals op mijn weblog verschenen, geel geeft aan waar een nieuwe aflevering begint of eindigt.

De Monnik,

Hij liep langzaam de trappen af, die van het klooster naar het centrale plein van het stadje afdaalden. Het was hem zwaar te moede, want hij had een opdracht gekregen waartoe hij zich moeilijk geroepen voelde. Deze morgen was hij na de mis bij de prior geroepen en had hij vernomen wat zijn opdracht was. Hij kreeg maar even de tijd om afscheid te nemen van zijn medebroeders want de koets vertrok al ruim voor de noen. Hij had snel zijn bezittingen, bij elkaar geraapt, was langs alle broeders gelopen en had van hen afscheid genomen. Dat was heel emotioneel geweest. Hij had tenslotte al sinds zijn jeugd in het klooster gewoond. Vooral moeilijk was het afscheid van zijn geliefde leraar Emilio geweest. Hij had zoveel geleerd van deze wijze broeder. Hij was als een vader voor hem geweest. Hij veegde de tranen uit zijn ogen. Er wachtte een taak op hem. De geliefde Jezus was zijn getuige. Vader Prior was heel duidelijk geweest. Het was een eer dat hij voor de taak was voorgedragen. Even genoot hij van het prille zonnetje. De dag was nog niet op zijn warmst. Het duurde nog wel even voor de zon recht boven het stadje zou schijnen. Hij keek even naar zijn versleten sandalen en zijn te korte bruine pij, jammer dat hij niet de tijd had gehad een paar nieuwe te laten maken. Gelukkig was er nog wel een nieuwe pij voor hem geweest. Hij was ook zo gegroeid de laatste jaren.

Op het pleintje voor de kerk stond de koets al te wachten. Het was een open koets, niet veel meer dan een kar met een extra bank voor de Heer en Vrouwe. Ze zaten al op hem te wachten. De Voerman gaf hem een handje en hielp hem op de bok. Achterin zaten de Heer en de Vrouwe al klaar. Hij stelde zich voor en zette zijn bundel met schaarse bezittingen in een hoekje van de kar. Er stonden al veel manden en bundels. De Heer en Vrouwe hadden hun tijd goed besteed. Behalve hun bezoekje aan vader prior hadden ze heel veel goederen op de markt ingeslagen. Nu hij er was, konden ze eindelijk vertrekken. Onderweg werd er weinig gepraat. De tocht ging bergafwaarts en de voerman had al zijn aandacht nodig om de kar niet van de weg te laten storten. Hij was nog nooit zover buiten het stadje geweest. Het was wel mooi hier. Bergen en rotsen, weitjes en bomen, bloemen die hij nog nooit had gezien. De tocht duurde uren. Onderwijl verkeerden zijn gedachten bij alle taken die hij in het klooster had vervuld. Wie zou nu de brede gangen schrobben en vegen, wie zou het deeg rollen en wie zou met de wierookbrander zwaaien. Hij dacht aan het plezier dat hij in zijn jongensjaren had gehad, wanneer hij samen met de medebroeders rondtolde door de binnenplaats en tuinen. Hij dacht ook aan zijn mentor en zag hem even voor zich in zijn grijze pij met zwarte scapulier. De koetsier had een scherm opgezet om de heer en de vrouwe te beschermen tegen de felle zon. De koetsier vroeg hem naar zijn naam. "Gabriël" zei hij, zo was hij genoemd naar de engel, die Maria de heilige boodschap had gebracht.

In de verte lag het witte huis. Het was kleiner dan het klooster, maar groter dan de boerderijen die ze onderweg gepasseerd waren. Op het rode dak zag hij een klein torentje staan. Langs de weg naar het huis stonden cipressen en heel in de verte zag hij velden met graan. De groene heuvels waren bedekt met olijfbomen, die in

keurige rijen gerangschikt waren. Het landschap was vriendelijker dan bij het stadje. Hij hoopte dat hij hier zou kunnen aarden, want hij miste het klooster nu al. De koetsier stopte bij een hoog terras. Hij hoorde kinderstemmetjes. Hij was benieuwd hoe ze zouden zijn, zijn nieuwe leerlingen, twee jongens en een meisje. Het was zijn opdracht hen de komende jaren te onderwijzen.

Hij was maar een eenvoudige monnik, dacht hij, hij had nog niet eens zijn priesterexamen gedaan. Hij realiseerde zich dat hij dat nu ook niet meer zou doen. Niet dat hij wel priester had willen worden, maar hij had zo zijn best ervoor gedaan. Toch was het niet gelukt. De andere leerlingen gingen sneller met hun lessen dan hij. Hij had liever in de tuin gewerkt of in de keuken geholpen bij het bereiden van lekkere broodjes en taarten. En nu was hij dan bevorderd tot leermeester en moest hij 3 kinderen gaan onderwijzen, hij had geen idee hoe hij dat doen moest. Naast zijn onderwijstaak moest hij ook het gezin bijstaan in hun geestelijke en religieuze leven.

Nadat hij had kennis gemaakt met de kinderen, werd hem een kleine sobere kamer gewezen, die hij voortaan zou betrekken. Het was ruimer dan de cel in het klooster die hij met meerdere broeders had moeten delen. Er was een kleine kapel aan het huis verbonden en dat zou zijn domein zijn. Hij bekeek het kapelletje en knielde even voor het fraai vormgegeven altaar. Er stonden een paar banken en knielstoelen op de bruine plavuizen vloer. Boven het altaar hing een triptiek met centraal in het midden, Jezus aan het kruis. Links was Maria met Jezus te zien en rechts, Jezus met zijn beste vrienden Petrus en Paulus. Verder was de kapel heel minimaal ingericht. Hij knielde even neer en bad: "Jezus wat doe ik hier". Hij voelde een warme stroom door hem heen gaan, alsof hij werd aangeraakt door Jezus zelf en werd helemaal rustig van binnen. Het zou wel goed komen, als hij maar vertrouwen had in God.

Na een eenvoudige maaltijd in de keuken, waar hij kennismakte met de diverse andere leden van de huishouding, werd hij bij de heer geroepen. Hij stapte een donkere kamer binnen, de luiken waren voor de ramen, met een plavuizen vloer. Het was duidelijk een werk- en studeerkamer, want er stonden vele kasten met boeken langs de wanden en een enorm bureau waarachter de Heer zat. De Heer was een opvallende verschijning, in zijn zwarte pak met rood met witte overhemd en strik. Hij schuifelde met zijn voeten en inwendig schaamde hij zich voor zijn haveloze uiterlijk, maar hij had nog geen tijd gehad zich te wassen en zijn nieuwe pij aan te trekken. Kop op dacht hij, de prior had hem niet voor niets uitgekozen. Ondertussen vertelde de Heer hem over de gang van zaken in zijn huis, over de gewassen en bezittingen en over de leden van zijn huishouding. Hij lette eigenlijk niet goed op. Hij werd afgeleid door de glimmende zwevende stofjes die in een smalle baan zonlicht, achter de Heer te zien waren. Hij voelde zich even net zo'n stofje. Opeens schrok hij op. De Heer was bij zijn taken aangekomen, de reden waarom hij gekozen was en niet een van zijn andere broeders. Hij bedacht zich dat hij vast niet opgewassen was tegen zijn taak. Hij had nog nooit lesgegeven aan kinderen. Erger nog, hij wist niets af van kinderen, alleen van broeders. De Heer mompelde voort over straffen en getijden, over lessen in schone kunsten en noem maar op. Het was hem duidelijk, de prior had gewoon de verkeerde broeder hier heen gestuurd. Opeens veerde hij op, de Heer had het nu over nog een taak, eentje waarover de prior niets verteld had en

deze taak was veel interessanter. Zijn oogjes begonnen te glimmen, want over deze taak maakte hij zich niet druk, hierin was hij een meester. Maar had hij wel de juiste materialen voor deze taak, want uit het klooster had hij niets meegenomen. Nu kwam er nog een heel verhaal over de Vrouwe en haar moeder en hun hunkering naar geestelijke bijstand en over de geestelijke zorg voor de uitgebreide huishouding. Het was wel veel allemaal. Hij bakte liever brood of zat wat te zonnen in de tuin. Gelukkig het sermoen was voorbij en hij mocht terug keren naar zijn kamer, morgen begon hij, hij was nu al bang wanneer hij aan de kinderen dacht.

De rest van de dag was hij bezig met het verkennen van de staete. Het bestond uit een aantal lage gebouwen met rode pannendaken die om een centraal plein gelegen waren. In het hoofdgebouw was zijn kapelletje gelegen en zijn slaapkamer, die bij de kapel hoorde. In de bijgebouwen woonde het personeel en waren de vele dieren gehuisvest. Hij had nog nooit zoveel dieren bij elkaar gezien. De Heer en zijn vrouwe woonden ook in het hoofdgebouw. Hun slaapvertrekken lagen op de eerste verdieping. Achter het huis lag een grote ommuurde groentetuin, waar je ook uitstekend even kon wandelen. In die tuin ontdekte hij een verwaarloosd hoekje met nog wat karige overblijfselen van geneeskruiden. Hij kreeg direct zin om daar eens aan de slag te gaan en hij besloot aan de huishoudster te vragen of dat geen probleem was. Tenslotte wist hij heel veel van kruiden. Vanuit de ommuurde tuin leidde een paadje naar een beekje en een klein bos, waar veel verschillende bomen en struiken stonden. Hij vond het er heel schilderachtig uit zien.

In het huis vroeg hij aan een dienstmeisje of zij hem de vertrekken waar hij zou mogen zijn en werken kon tonen. Nu dat was geen probleem en zo maakte hij kennis met zijn nieuwe woonomgeving. Er was een kinderkamer, waar hij les zou gaan geven en een kleine werkkamer, naast de studeerkamer van de Heer waar hij aan zijn bijzondere taak zou kunnen werken. Verder waren er een grote hal, waarin ook gegeten werd, een kamer voor de dames van de huishouding en natuurlijk de grote keuken. Er waren nog veel meer deuren en kamertjes, maar daar had hij geen toegang tot.

Broeder Gabriël was aan het begin van dit verhaal nog een lange magere jonge man, die maar net tot wasdom gekomen was. Hij had een klein open gezicht met kleine blauwe ogen en halflang zwak golvend bruin haar. Ook had hij een korte golvende baard die nog nooit geschoren was. In het klooster was daar nooit moeilijk over gedaan. Scheren kwam pas als je ook een tonsuur kreeg en zover was hij nooit gekomen. Hij was onderwezen in veel verschillende vakken, want in het klooster hadden ze gedacht dat hij wel intelligent genoeg zou zijn om het schoppen tot pater. Helaas, had hij keer op keer de vereiste testen niet goed doorstaan. Niet omdat hij het niet wist, want hij was slim genoeg, maar meer omdat er telkens iets tussen kwam. Zoals toen die keer dat hij bezig was met taarten voor broeder kok te bereiden en hij door broeder kok op een boodschap was uitgestuurd, totaal vergetend dat hij een examen had. Het had hem heel wat praten en tijd gekost om zijn mentor ervan te overtuigen dat het geen moedwil was geweest. Hij had het examen niet over mogen doen, hij moest wachten tot de volgende keer om samen met de andere leerlingen examen te doen. Dat was wel een grote teleurstelling

geweest. Maar de keer daarop ging het examen ook aan zijn neus voorbij omdat hij ziek geweest was.

We zijn nu een tijdje later in het verhaal.

Broeder Gabriël is al aardig ingeburgerd in de huishouding. In de ochtenduren wanneer het nog betrekkelijk koel is, is hij bezig met een van zijn vele taken. Een paar dagen in de week onderwijst hij de kinderen van de Heer en Vrouwe. Dat valt hem heel moeilijk, want hij is zelf nog jong en weet hoe frustrerend het is om stil te moeten zitten in een donkere kamer en allerlei saaie en frustrerende opdrachten te moeten doen. Het heeft best even geduurd voor onze broeder dat onderwijzen onder de knie kreeg, maar hij heeft toch een manier gevonden om de kinderen te boeien. Hij doet dat met verhalen, want hij is een goede verteller. Gelukkig is het straffen van de kinderen tot nu toe niet aan de orde geweest.

Er zijn vele kinderen in de huishouding maar hij hoeft er maar drie te onderwijzen. De oudste zoon die als hij volwassen is het landgoed gaat beheren en in de voetsporen van zijn vader gaat treden, moet opgeleid worden in vakken die hem daarbij van nut kunnen zijn, de jongste zoon moet worden voorbereid op een priesterbestaan en het meisje is bestemd voor een huwelijk met een andere landgoedeigenaar en moet voorbereid worden op de specifieke taken die ze daarvoor nodig heeft.

Om te beginnen heeft de broeder er voor gekozen de kinderen lezen en schrijven te leren, ook de getallenleer leek hem een nuttige basis voor de drie kinderen. Verder besteed hij veel aandacht aan de schrift, aan zang en aan kunstnijverheid. Daarnaast wordt de jongste zoon geschoold in de eerste beginselen van de priestertaal, het meisje in de poëzie en de oudste jongen leert het landgoed beheren.

Eén dag in de week helpt onze broeder de Heer met zijn administratie, door brieven voor hem te schrijven en boeken bij te houden en te controleren. Eén andere dag besteed de broeder aan het werken aan zijn belangrijkste taak, daarover later meer. Op zondag verzorgt hij een gebedsdienst in de kapel voor het hele huishouden. Hij leest dan uit de schrift en gaat voor in gezamenlijk gezang. Op de middagen dat hij vrij is, werkt de broeder in de kruidentuin of hij houdt de Vrouwe en haar moeder gezelschap en leest hun voor uit de schrift of hij bezoekt de zieken. Soms helpt hij in de keuken. Toen de kok er achter kwam dat hij veel in de kloosterkeuken had gewerkt en daarbij een goede pasteien bakker was geweest, wou hij wel eens weten hoe die pasteien smaakten. Sindsdien helpt hij zo af en toe in de keuken bij het bakken.

Het meest verheugd broeder Gabriël zich op zijn speciale taak, de reden waarom juist hij als leraar voor de kinderen is gekozen. Hij is namelijk gekozen omdat hij een voortreffelijke boekbinder is. Hij kan oude boeken herstellen in al hun glorie en hij is, zoals veel monniken in die tijd geschoold in het kopiëren van boeken. De Heer heeft vele boeken die wel een beetje onderhoud nodig hebben, maar hij heeft ook enkele heel zeldzame boeken. Nu wil het klooster daarvan wel een kopie hebben, dus hebben ze de broeder gestuurd om die boeken te vertalen, te kopiëren en te restaureren. Hij heeft een apart werkkamertje gekregen voor deze klus. De eerste weken is hij bezig geweest aan de boeken te inventariseren wat er allemaal gedaan

moet worden en wat hij daarvoor nodig heeft aan materiaal. Hij is er zelfs een dag voor naar het stadje geweest om alles in te kopen. Diezelfde dag is hij op bezoek geweest bij zijn broeders in het klooster. Dat was een hele mooie dag, want het was heerlijk zijn geliefde broeders en vooral zijn mentor weer te zien.

De dag begon vroeg voor broeder Gabriël. Na het opstaan was het tijd voor een simpel gebed. Hij ging daarvoor naar de kapel en las een stukje uit de schrift en overdacht daarna de lezing en de dag die voor hem lag. Vandaag was Gabriël in een hele rusteloze stemming, want hij had wonderlijk liggen dromen en die droom verontrustte hem nogal. Hij had gedroomd, dat hij in een heel mooi dal was met vele kleurige bloemen en een gekromde oude boom. Hij was kruiden aan het verzamelen en ontdekte aan de voet van de boom een zeldzaam plantje. Met dat hij zijn hand uitstak om het plantje te pakken, kwam er een klein vreemd wezentje uit de boom naar beneden zakken, om voor hem te gaan zweven. Tegelijkertijd stopte Gabriëls hand in de lucht en lukte het hem niet meer om het plantje aan te raken. Angstig en met een bonkend hart werd Gabriël daarop wakker. Totaal verward stapte hij zijn bed uit, trok zijn pij aan en ging op weg naar de kapel.

Onder het gebed bleef de droom maar in zijn gedachten terug komen. "Heer Jezus, wat betekent mijn droom?" bad hij en terwijl hij dat deed, stroomde er een weldadige warmte door hem heen en kwam het wezentje opnieuw in zijn gedachten. Hij kon het nu beter bekijken. Het was een klein bonkig gnoompje met een rimpelig gezichtje en takkige ledematen. Het zweefde vrij in de lucht. Het beeld verdween even plots als het gekomen was.

Na het bezoek aan de kapel, ging Gabriël op weg naar de grote keuken voor een stevig ontbijt. Onderweg dacht hij nog aan de vreemde droom en het beeld dat hij tijdens het gebed voor zich zag. Wat was dit nu toch voor wonderlijk wezentje. Hij noemde het maar een gnoompje, maar eigenlijk had hij nog nooit over zo'n wezentje gehoord of gelezen. Gabriël zette het raadsel na het ontbijt resoluut uit zijn gedachten, want het was tijd om de kinderen les te geven. Op het programma voor vandaag stonden de schone kunsten en hij was van plan de kinderen voor het eerst eens een tekening te laten maken op echt papier. Er was in vorige lessen al flink geoefend met een bak met fijn zand en met een wasplaat en een stokje, want papier was te kostbaar om te verspillen. Kwastjes, pennen en inktmengsels waren al voor de kinderen klaargelegd op de tafel in de kinderkamer. Gabriël was erg benieuwd wat ze zouden gaan tekenen. Eerst vertelde hij aan de kinderen wat de bedoeling was en daarna mochten ze knoeien met inkt en ganzeveer. Hij zelf ging ondertussen de schriftlezing voor de aankomende dankdag voorbereiden.

Het werd stil in de kamer. De kinderen waren ingespannen bezig en geheel geconcentreerd op hun werkjes. Na een poosje werd broeder Gabriël heel nieuwsgierig en liep hij rond de tafel om bij de kinderen te kijken. De jongste zoon zag hij had voor een boom gekozen en de oudste zoon voor een kasteel. Het meisje had haar arm om de tekening gelegd zodat hij deze niet goed kon zien, dus liep hij naar de andere kant van de tafel. Verbazing gleed over zijn gezicht, want ze had een elfje getekend en ingekleurd en het leek sprekend op het wezentje uit zijn droom, alleen had het nu vleugeltjes en een lief gezichtje. Dat kon geen toeval zijn. Hij liep ook nog even langs de andere kinderen om beter te kijken en zag dat de boom van

de jongste zoon, de boom uit zijn droom kon zijn. De tekening van de oudste jongen was een kasteel, maar daar herkende hij niets in.

Hij gaf de kinderen aanwijzingen hoe ze hun tekening af konden maken en peinsde verder. Dat kon toch geen toeval zijn, dat zowel het meisje als de jongste zoon dingen uit zijn droom hadden getekend. Misschien hadden ze ook gedroomd, hij zou ze straks naar hun dromen vragen. Natuurlijk vergat hij dat. Voor hij het wist was het alweer tijd om wat te eten en daarna hielp hij de Kok nog even in de keuken met een nieuw recept. De rest van de middag was Gabriël druk aan het werk in de kruidentuin en **gleed de hele droom en de tekeningen van de kinderen uit zijn gedachten.**

Maar de dag was nog niet voorbij. Na de avondmaaltijd ging broeder Gabriël, profiterend van het lange daglicht, nog even een klein wandelingetje maken. Deze keer was hij van plan naar een heuveltje verderop in het landschap te gaan. Vanuit het huis had hij gezien dat er boven op het heuveltje een klein bos groeide en dat bos wilde hij deze keer bezoeken. Misschien groeiden daar wel bijzondere kruiden, die hij ergens voor kon gebruiken. In het landschap lagen her en der verspreid veel kleine bossen. Soms waren die bedoeld als plek waar het vee kon schuilen, soms waren het gewoon stukjes verwilderd land die nergens toe dienen en soms waren het heilige bosjes of overblijfsels daarvan. Ooit waren die laatste bosjes gewijd geweest aan een god of godin uit de tijd dat de mensen nog meerdere goden en godinnen vereerden.

Gabriël ging in een stevig wandeltempo op weg en na een klein half uurtje was hij bij het bos aangekomen. Gabriël vermoedde dat het bos ooit een van de heilige bosjes was geweest en hij lette op tekens dat het bosje nog als zodanig in gebruik was. Veel mensen vereerden stiekem toch nog de oude goden of waren daar nimmer mee opgehouden. Hij liep het bosje in, heel benieuwd wat hij zou vinden. Er hing een heel aparte sfeer. Niet beklemmend maar eerder verwachtingsvol. Hij voelde zich verwelkomd door het bos. Zijn hart lichtte op en werd warmer. Hij snapte het niet, hij was toch een dienaar van de enige ware god en zijn zoon, hij had toch niets te zoeken in dit bos. Als het bos echt gewijd was aan de ouden goden zou het hem toch als een indringer moeten zien, maar zo voelde het niet. Verwachtingsvol liep hij verder. Het bos bestond uit veel verschillende bomen. Het leek wel of van elke soort bomen er ooit een zaadje was komen aanwaaien om op te groeien in dit bos. Hij herkende, de eik, de beuk en de kastanje, maar ook de wilg, de iep en de lijsterbes als bomen om hem heen. Het was een waar paradijsje voor vogels en kleine dieren. Hij volgde het paadje dat het bos in liep. Het was hier veel donkerder dan op het open veld. Hij moest niet vergeten op tijd naar huis te gaan, want de avond was inmiddels al een eind op streek. Hij kwam bij een open plek. In het gras, tussen een paar flinke stenen in, borrelde water van een kleine bron omhoog. Het kristalheldere water liep verder als een klein beekje de heuvel af. Hij vond het een prima plekje om even te zitten, uit te rusten en wat water te drinken. Neergezeten bij het water, dacht hij opeens weer aan zijn droom, maar hij schoof de herinnering snel weer uit zijn gedachten. Hij wilde de fijne stemming niet bederven. Hij keek eens goed om zich heen of hij ook plantjes zag, want op zo'n betoverende plek kon uiteraard van alles groeien. Het was een heel bijzonder moment. Het leek even of de tijd stil stond.

Op het water zag hij belletjes en vanuit een ooghoek zag hij kleine lichtjes die over het wateroppervlak scheerden. **Misschien wel gloeimotjes dacht hij even.**

Opeens werd zijn aandacht getrokken door een glinstering onder het wateroppervlak. Gabriël voelde even een rilling door zich heen gaan. Hij stak zijn hand uit naar het glinsterende ding om deze te pakken. Het lag zo te zien niet erg diep. Hij stak zijn hand in het water en toen zijn hand vervolgens uit het water kwam, lag daarin een prachtige ronde grijze steen met dwars over de steen, een brede witte streep, waarin kleine glinsteringen te zien waren.

Met dat de steen in zijn hand, boven water kwam, voelde hij weer een rilling en een vibrerend gevoel landde op zijn vingers en kroop daarna langzaam over zijn linkerarm omhoog naar zijn schouder. Hij bleef heel stil zitten, met zijn aandacht volledig bij het onbekende gevoel. Het voelde wel heel raar aan. Hij pakte nu met zijn rechterhand de steen over en bekeek hem eens heel goed. Nu voelde hij weer dat vibrerende gevoel, alleen klom het nu via zijn rechterhand en arm omhoog naar zijn schouders.

“Wat is dit nu toch weer, heer God?” bad hij. Het bekende geruststellende gevoel kwam weer over hem, niets om zich ongerust over te maken dus. Inmiddels voelde hij tussen zijn schouderbladen iets, het leek het meest op een klein en zwaar bolletje dat daar tegen zijn rug aan hing. Terwijl hij daar even met zijn aandacht was voelde hij hoe het bolletje al vibrerend oploste via een steek onder zijn schouder. Hij werd warm en koud tegelijk en hij voelde een soort hitte langs zijn ruggengraat naar omlaag en omhoog gaan. Tegelijk voelde hij hoe een zwaar tintelend gevoel naar zijn voeten afzakte en even later hoe eenzelfde tintelend gevoel naar zijn hoofd op steeg. Het leek even of hij sokken aan had en een mutsje droeg. Hij snapte er niets meer van, want met zijn ogen was niets te zien bij zijn voeten.

Gabriël rilde nu van top tot teen. Het mutsje en de sokken verdwenen langzaam en hij voelde een koude laag langs zijn hele lichaam, net alsof hij met sneeuw was bedekt, maar inwendig had hij juist een koortsgevoel. Links in zijn borst voelde hij daarna een plek stralende warmte ter hoogte van zijn hart ontstaan. Wat was dit nu, kwam dit van de steen? Hij hield de steen dicht bij zijn ogen om deze eens goed te bekijken.

Plots kreeg hij de impuls om de steen tegen zijn voorhoofd te zetten en terwijl hij dat deed kreeg hij weer een visioen van het wezentje uit zijn droom. Het vloog oor hem uit en wenkte hem mee te komen. Gabriël zag nog meer. Hij zag dat hij de steen in zijn pij stak en mee naar huis nam en daar op zijn plank neerlegde. Hij zag hoe hij zo af en toe de steen ter hand nam en hoe er dan een wolk zwarte rook uit zijn hoofd en voeten kwam en hoe hij daarna werd omgeven door een wit licht. Verbaasd hield hij de steen in zijn hand en bekeek hem nog eens goed. Het was toch echt maar een gewone ronde kei, zoals er zo velen in de beekjes lagen. Gabriël besepte dat de gevoelens en de beelden vanuit de steen tot hem waren gekomen en dat dit iets met het gnoompje te maken had, maar hoe het precies in elkaar stak begreep hij nog niet. Wat wonderlijk nu toch. Hij had zoiets nog nooit eerder ervaren.

Ineens bedacht hij dat het inmiddels wel heel laat geworden was. Hij moest zo snel als hij kon terug naar de staete, anders zou hij zijn weg door het donker moeten zoeken. Hij stak de steen in zijn binnenzak van zijn pij en liep in een stevige tempo naar huis. Onderweg vroeg hij zich af wat hem nu toch was overkomen. Nog meer raadsels die hem puzzelden, dacht hij, ondertussen voelde hij nog steeds die warmte

De Monnik

bij zijn hart, alsof hij iets heel dierbaars met zich meedroeg. Het gevoel bleef de hele avond bij hem.